

Иван Вазов

Триумфалната арка

Срещнах в горите арка триумфална –
над пътя ми висеше колосална.

Но китки, надписи там не стърчаха,
и шарени платна не я красяха.

От никой кмет заръчана не беше,
„Ура“ тълпата глупа не ревеше...

И с тая арка искрена и проста,
посрещаше си Рила стара госта,

поклонника мирен, певица скромна –
без много блясък, без шум, без харч огромен,

два бука – третия имаха на рамо
(луд някой ураган играл е тамо);

и таз дъга и стълпове гигантски
обвиваше ги белия мъх исландски

и самодивски ги коси красяха –
кат свилени реси от тях висяха;

а около – народ от буки прави
здрависваха го тихи, величави,

с любов, без хляб и сол и без поклони
(в туй царство владат други пък закони),

певица драг, пристигнал отдалече,
и вместо всякакви цветисти речи

и хиледи „Ура“ и „Да живее“,
пратиха славейче едно да пее.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4334>]